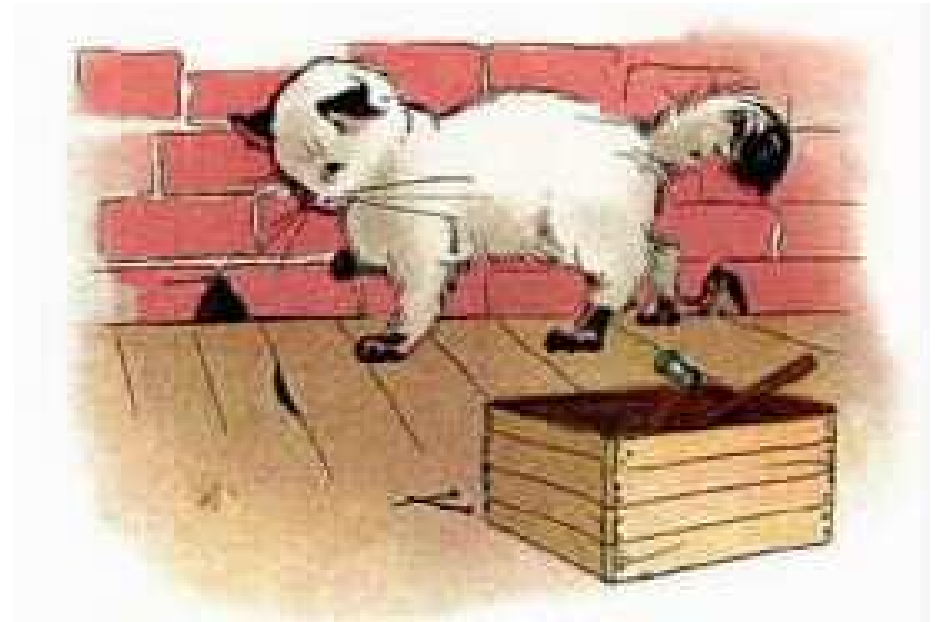

"שם, ליד ערמת פחם העכבר עשה לו חור. אשב כאן בשקט ואמתין. מונחת כאן גם מלכודת עם חתיכת גבינה, אז העכבר בוודאי יצא בקרוב.

פונקי-דונק טייל באיטיות בכל הבית, הוא ירד למרתף ובילה כל הבוקר בצייד של עכבר קטן.

ובאמת העכבר יצא והתחיל לרוץ מסביב.
ופונקי חשב: "אתן לו להסתובב קצת, עד
שאחליט כי מגיע לי קצת אוכל."

פונקי ישב ליד המלכודת ונראה כאילו הוא
ישן, אך הוא הרי חתול נבון, ולכן מדי פעם
הציץ האם לא מופיע בחור זוג עיניים
נוצצות.

"הה, הה" אמר פונקי כשהוא מנענע
בראשו "אתה, עכברון, יכול לרוץ כפי
שתרצה, ואני בינתיים אוכל משהו" והוא
הושיט את כפו לגבינה שבמלכודת.

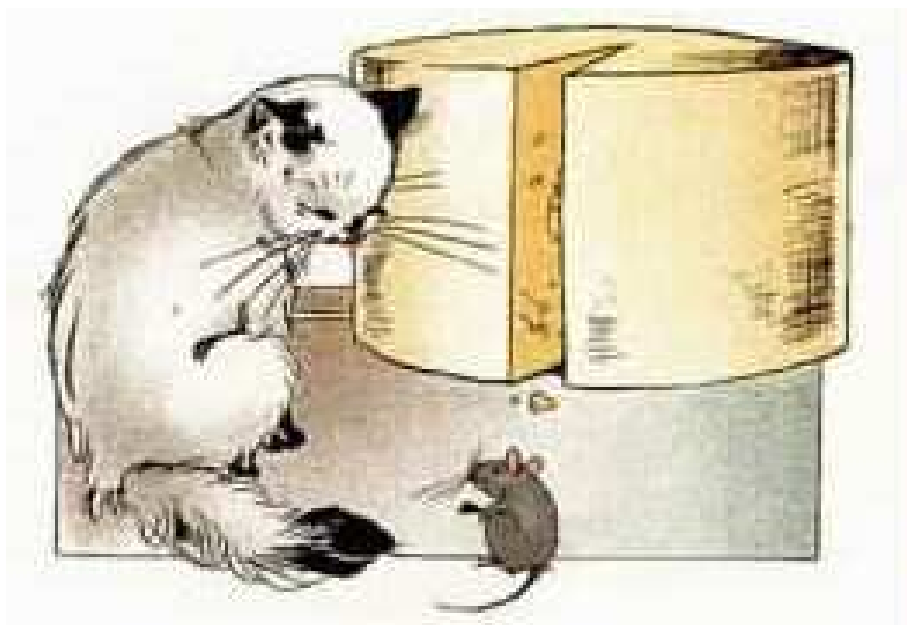
אבל העכבר החכם ראה שפונקי
מתמהמה ורץ מהר לחור אחר שהיה
בקיר, לא ליד הפחם אבל מוסתר בצד.

פונקי רץ במדרגות, הפך כיסאות עלה
לשולחן וזעק "מיאו!" לקח זמן רב עד
שנרגע, ובעלת הבית שחררה אותו ואמרה
"כמה מביש!"

טריפ-טראפ נסגרה המלכודת ולכדה את
כפו השחורה של פונקי.
הוא קפץ וילל ורץ והתנער והעכבר ישב
וצחק ממנו.

ועכשיו הוא אמנם מסתובב בבית, אך מביט על העכבר בחיבה. כי הוא חושב כמה איום להיתפס במלכודת. והוא גם איבד כל תיאבון לגבינה.

היא עטפה את כפו ונתנה לו חלב ואפילו קצת עצמות דגים לליקוק.